

něm žádné službičky za úplatu ani nic nelegálního, přál si jen dostat příležitost, aby si mohl promluvit se svým synovcem, který byl ubytovaný na stejném oddělení. Měl o něj strach, protože se údajně dal do spolku se špatnou bandou. Na každém kroku ho však doprovázel jeden z kumpánů, a on se tak k němu nemohl dostat.

A proto jim Kristián zprostředkoval setkání v umývárně, přičemž si sám stoupl do dveří, aby jim zajistil potřebné soukromí. Vtom se před ním zastavil jiný vězeň a domáhal se vstupu do místnosti. Nebyl nijak agresivní, přesto v něm vzbuzoval respekt. Dovnitř ho ale pustit nemohl. *Zkusím ho zdržet.* „Tak co, Picasso, jak jde malování? Prý jste se minule umístil? Gratuluju.“

Petr ale nevypadal, že by se chtěl vybavovat. Těšil se do sprchy, neboť na něj dnes vyšla řada. Proč na něm vyzvídá? Nikdy předtím se s ním nebavil, alespoň ne takhle neformálně.

Najednou oba zaslechli vyděšený křik a tupou ránu, jako když někdo zprudka narazí do zdi. Vběhli do koupelny, kde Roman Cína svíral svýma silnýma chlupatýma rukama, které vykukovaly z vězeňského mundúru, mladíkův útlý krk. Byl to mohutný chlap, proti němuž ten kluk se světlými vlasy sčesanými na patku a vyděšenýma modrýma očima působil spíš jako dětská popová hvězda než odsouzený zločinec. Byl sotva plnoletý. Jakou měl proti ostřílenému strýci šanci? Nebylo divu, že si tabákem platil za ochranu, jinak by si tu s ním každý vytřel podlahu.

„Myslel sis, že jsem na tebe zapomněl? Tak to ses splet. Já umím být trpělivej, chlapečku.“

Kristián stál na místě jako přimražený. Naprosto ho šokovalo, co viděl. Takový výjev rozhodně nečekal. Sice už podobné bitky zažil a vězně od sebe odtrhával častěji, než by si přál, ale tentokrát to bylo jiné. Tomuhle muži plně

důvěřoval. „Okamžitě ho pusťte a ustupte od něj!“ zařval, jelikož bylo jasné, že Cína nechtěl nikomu promlouvat do duše, ale potřeboval si vyřídit účty a Kristiána k tomu využil. Jak mohl tak hloupě naletět? Sotva povýšil z obyčejného strážného na dozorce a už má po kariéře? Věděl, že z toho bude pořádný průšvih, jestli si někdo pustí pusu na špacír!

Picasso nehodlal ztrácet čas povídáním a vrhnul se mezi zápasící dvojici. Podařilo se mu agresora praštit pod žebra a on pak pod náporem bolesti mladíka pustil. Ten se zhroutil k zemi, držel se za krk a sípal, snaže se popadnout dech.

Kristián přiskočil k vězni a vykázal ho z místnosti. „Odsouzený Cíno, odeberte se na celu!“ Všiml si, že po něm Picasso stříhl pohledem. Bude po něm něco chtít výměnou za mlčení? Muselo mu být jasné, o co tady šlo. Měl by si na něj teď dávat pozor? Těžko by někomu vysvětloval svůj dobrý úmysl. V lepším případě by byl za hlupáka, v horším za lháře a patolízala. Přistoupil ke zhroucenému mladíkovi a pomohl mu na nohy. „V pořádku?“

Mládenc jen kývl. Nedokázal ze sebe dostat ani slovo. Krk měl nateklý a stále byl v šoku z nečekaného napadení.

Až teď Kristián zpozoroval, že má ten klučina na krku vytetovaného pavouka. Nejspíš pro štěstí. A dnes mu štěstí opravdu přálo. Mohl totiž dopadnout mnohem hůř.

Dnes šel domů pěšky. Neklidný. Stále se ještě nevzpamatoval z toho... incidentu. Měl by to nahlásit, nebo prostě doufat, že to v klidu přejde? Jakmile zavřel oči, spatřil obličej toho chlapce a slyšel jeho sípavý dech. *Kvůli mojí naivitě, mojí hlouposti...* Svíral ruce v pěst. Možná by se nic hrozného nestalo, kdyby přiznal své pochybení, byl ale ochotný to riskovat?

V tu chvíli slíbil sám sobě, že nic takového už se mu nikdy nestane!